

XLIX. LETNIK 1929 VI. ŠTEVILKA
LJUBLJANSKI ZVON
MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

S O N E T

ANTON OCVIRK

Nad mojo dušo se je nagnil nemih
molčanj obraz. — Kako skrivnost ljubezni
kot krik ujeta v srca grob železni
umira v silnih koprnenj objemih.

Strmeli vase bi kot nad prepade
noči, ki votlo tonejo v brezdanja
svetovja dragih duš, pa trepetanja
bolijo. — Ni v samoti več naslade!

Tako preprazne so poti v večerih.
Povsodi vidim tvoj obraz, ki vabi.
Za njim bi! — Ne dosežem ga z rokami!

Obšel sem ulice. — O, še v sedmerih
kraljestvih sanj si bližja. Ni v pozabi
trpljenje hujše kot v iskanj omami.

R E S I G N A C I J A

ANTON OCVIRK

Povejte, čemu gori luč
in je noč tam zunaj!

Nekje je moral umreti otrok,
da joče vse v meni,
morda je pesem tako žalosten jok?

Trdo molčijo stene in trdo jekne
glas — moj odmev.